

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นไปตามวิวัฒนาการของโลกมนุษย์นั้นเอง ความเปลี่ยนแปลงในทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองทำให้วัฒนธรรมและศีลธรรมของประเทศเปลี่ยนแปลงไปด้วย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและศีลธรรมที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของมนุษย์ซึ่งอาจกล่าวได้ว่ามีความเสื่อมไปเป็นอย่างมาก โดยเริ่มปรากฏให้เห็นเป็นลำดับและที่ชัดเจนมากที่สุดคือความเสื่อมทางศีลธรรมที่เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ เช่น ความต้องการแสวงหาความสุขทางเพศอันมีลักษณะที่แตกต่างไปจากเดิม โดยเฉพาะความต้องการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กอันถือว่าเป็นค่านิยมของชายผู้เที่ยวประการหนึ่ง พบว่าปัจจุบันโสเภณีเด็กมีจำนวนมากขึ้นและสร้างปัญหาทางสังคมตามมาอย่างมาก การค้าประเวณีนั้นเป็นสิ่งที่มิมีมานานในโลกมนุษย์และไม่มีวันที่จะปราบปรามให้หมดสิ้นไปได้ ปัญหาการค้าประเวณีถือว่าเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่งเพราะการค้าประเวณีทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ปัญหาทางด้านอาชญากรรม ปัญหาเกี่ยวกับการสาธารณสุข (โรคเอดส์) ปัญหายาเสพติด และปัญหาความเสื่อมโทรมทางศีลธรรมและวัฒนธรรม เป็นต้น

จากการศึกษาพบว่าการค้าประเวณีนั้นมีอยู่ 2 รูปแบบ¹ คือรูปแบบที่สมัครใจและไม่สมัครใจ จึงเป็นเครื่องยืนยันได้ว่าการค้าประเวณีนั้นรวมถึงการถูกบังคับ ชูเชิญ ถูกหลอกลวง และชักพามาด้วยประการใด ๆ ด้วย นอกจากนั้นเป็นการค้าประเวณีโดยสมัครใจของผู้ค้าเอง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการค้าประเวณีที่ย่อมมีอยู่ในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ กล่าวคือ มีหญิงจำนวนมากไม่น้อยที่ต้องการขายเรือนร่างของตนเพื่อยังชีพและมีผู้ชายอีกจำนวนมากที่ยอมจ่ายเงินเพื่อรับบริการ การมีโสเภณีจึงเป็นเรื่องของการมีอุปสงค์และอุปทานของบริการประเวณีที่ย่อมเป็นไปได้

¹ สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ, การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 1.

ตามกลไกของตลาด² แต่จะเป็นประการใดก็ตามปัญหาโสเภณียังคงเป็นปัญหาสำคัญที่ทุกฝ่ายควรริบเร่งแก้ไข โดยเฉพาะการค้าประเวณีเด็กแล้ว จะให้มีไม่ได้โดยเด็ดขาดเพราะเด็กนั้นเป็นความมั่งหวังของประเทศชาติ เช่นนั้นจึงไม่ควรปล่อยให้มีการค้าประเวณีเด็กอีกต่อไป

การค้าประเวณีในปัจจุบันมีลักษณะเป็น Organized Crime ในรูปแบบขององค์กรอาชญากรรมมากขึ้น อันเป็นการกระทำที่ท้าทายอำนาจของกฎหมายประกอบกับตัวกฎหมายเองก็สร้างปัญหาในการบังคับใช้ ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าขณะที่ตัวบทกฎหมายวางกำหนดโทษไว้สำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีทุกคน ไม่ว่าจะเป็นตัวผู้ค้าประเวณีเอง หรือพ่อเล้าแมงดา เจ้าของกิจการ เป็นต้น แต่ความเป็นจริงเมื่อมีการจับกุมแล้วหญิงเป็นฝ่ายที่ต้องถูกจับ ถูกปรับ ถูกจำคุก ในขณะที่คนอื่น ๆ “หาตัวไม่พบ” หรือ “หลบหนี” ไปได้ทุกครั้ง เพราะฉะนั้นในเรื่องการบังคับใช้กฎหมายในความผิดฐานค้าประเวณี แม้จะไม่มีเลือกปฏิบัติโดยกฎหมาย (discrimination by law) ถือว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องมีบทกำหนดโทษ แต่ความเป็นจริงก็ยังมีเลือกปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมาย (discrimination by law enforcement)³ อยู่นั่นเอง

ปัญหาอันเกิดจากโสเภณีเป็นปัญหาทางสังคมที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ไม่เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น แต่เป็นปัญหาของหลาย ๆ ประเทศทั่วโลก ในปี พ.ศ.2500 องค์การสหประชาชาติได้จัดการประชุมขึ้นที่กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน มีการนำเสนอแนวทางให้ประเทศต่าง ๆ นำไปพิจารณาอยู่ 2 แนวทาง⁴ คือ

1. นโยบายปราบหรือการเลิกสัมการค้าประเวณี (Abolitionist Policy) โดยถือว่าโสเภณีและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกิจการค้าประเวณีมีความผิดทางอาญา รัฐจะต้องดำเนินการจัดการโดยเด็ดขาดและจริงจัง

2. นโยบายปรามหรือห้ามการค้าประเวณี (Prohibitionist Policy) โดยถือว่ารัฐอาจรับว่ามีโสเภณีอยู่ในรัฐบ้างแต่ไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมกิจการเช่นนี้ และมีมาตรการในการลงโทษผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบของรัฐเอาไว้

² ภาวดี ทองอุไทย, “โสเภณีมิใช่อาชญากร,” บทความเสนอในที่ประชุมถกเถียงทางวิชาการครั้งที่ 3 ของกลุ่มติดตามและวิเคราะห์สถานการณ์เศรษฐกิจไทย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, วันที่ 29 มี.ค. 2525.

³ สุदारัตน์ ศุภพิพัฒน์ กับคณะ, มาลี พฤกษ์พงศาวลี, การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากสตรีไทยกับปัญหาสิทธิมนุษยชนและสตรีกับกฎหมาย, พิมพ์ครั้งแรก (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527), หน้า 220-221.

⁴ สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล, “โสเภณีเด็กปัญหาใหม่ของสังคมไทย การจัดสัมมนาในระดับชาติ,” วันที่ 27-29 เม.ย. 2537.

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีล้วนแต่มีบทลงโทษผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ไม่ว่าจะเป็นเจ้าของกิจการ พ่อเจ้าหรือแมงดา เพราะบุคคลเหล่านี้เป็นบุคคลที่มีส่วนในการทำให้เกิดการค้าประเวณีและเป็นปัญหาของสังคมอย่างมาก บางครั้งนำไปสู่อาชญากรรมอื่น ๆ กฎหมายควรมีมาตรการลงโทษบุคคลเหล่านี้อย่างเด็ดขาด แต่กฎหมายที่บังคับใช้อยู่จะเห็นว่าไม่ได้บัญญัติความผิดกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีอย่างจริงจัง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งกฎหมายยังมีช่องว่างในการบังคับใช้กับบุคคลบางประเภทที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ตัวอย่างเช่น บุคคลซึ่งออกเงินลงทุนให้กับบุคคลอื่นเปิดสถานบริการและมีการค้าประเวณีโดยบุคคลนั้นได้ผลกำไรอีกทอดหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นกฎหมายอาญาหรือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีมีอาจอกลงโทษบุคคลเหล่านั้นได้ บุคคลซึ่งแสวงหาผลประโยชน์หรือรายได้จากการค้าประเวณีส่วนใหญ่จะเอาผิดไม่ค่อยได้ อีกทั้งบุคคลเหล่านี้มีวิวัฒนาการที่แตกต่างไปจากเดิม หรือกล่าวได้ว่าแมงดาในสมัยใหม่มีวิวัฒนาการแตกต่างไปจากแมงดาในสมัยก่อน ๆ อย่างมาก จากบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีของไทยไม่ว่าจะเป็นประมวลกฎหมายอาญา หรือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีไม่ได้บัญญัติลงโทษแมงดาดังกล่าวไว้ จะมีแต่ประมวลกฎหมายอาญาที่เอาโทษแก่ผู้ดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี⁵ ถือว่าเป็นการกระทำความผิดฐานเป็นแมงดาหรือผู้ที่เป็นกาฝากคอยขูดรีดหญิงซึ่งค้าประเวณี บทบัญญัติเดิมของมาตรา 286 นี้ นาย Rene Guyon (พิชานู บุญยง) ชาวฝรั่งเศส เป็นผู้กว้างขวางเสนอต่อคณะอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาโดยเห็นว่านานาประเทศได้มีบทบัญญัติดังกล่าวในกฎหมายอาญาประมวลกฎหมายอาญาของไทยก็ควรมีบทบัญญัติเช่นนั้นด้วย และเห็นว่า การเอาความผิดกับผู้กระทำความผิดดังกล่าวทำได้ยากเพราะนำสืบไปไม่ค่อยได้ จึงได้บัญญัติบทสันนิษฐานไว้ด้วย เดิมมาตรานี้ผู้ร่างได้เสนอต่อคณะอนุกรรมการร่างแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2482 ได้อธิบายในบันทึกที่เสนอไว้ว่า Souteneur แตกต่างจากผู้จัดหาหญิงโสเภณีเพื่อค้าตอบแทน (procurer) ซึ่ง Souteneur มักเป็นชายคนรักของโสเภณีเอง และมักจะเป็นผู้ไม่มีอาชีพหรือมีอาชีพบังหน้าหลอก ๆ จะคอยช่วยเหลือหญิงในการค้าประเวณี บางครั้งก็บังคับให้หญิงค้าประเวณีด้วยเพื่อว่าตนจะได้รับเงินจากการค้าประเวณีนั้น ปกติจะไม่แสดงตนโดยเปิดเผย เว้นแต่จะมีการทะเลาะวิวาทระหว่างหญิงโสเภณีและลูกค้าจึงจะเข้ามาช่วยเหลือหญิงโสเภณี Souteneur มีอยู่ทั่วไปในเมืองใหญ่ ๆ เช่น ปารีส ลอนดอน บางคนกลายเป็นพวกอันธพาลพร้อมจะประกอบอาชญากรรมต่าง ๆ ทำความหนักใจให้แก่ตำรวจเป็นอันมาก ในประเทศไทยแม้ปัญหาจะไม่ค่อยรุนแรงมากนักในสมัยนั้นแต่ก็เป็นเรื่องที่ควรรับโทษทางอาญา ด้วยเหตุผล 3 ประการ คือ (1) เป็นการหากินโดยเอาเปรียบและกดขี่ข่มเหงผู้อื่น (2) อาจก่อให้เกิด

⁵ ประมวลกฎหมายอาญา, มาตรา 286.

อาชญากรรมบางอย่าง และ (3) ในฐานะเป็นมนุษย์ หญิงโสเภณีควรได้รับการคุ้มครองมิให้ถูกกดขี่ข่มเหง⁶

นับจากกฎหมายมาตรานี้บัญญัติเป็นความผิดในประมวลกฎหมายอาญาตั้งแต่พ.ศ. 2500 เป็นต้นมา แต่ในทางปฏิบัติแล้วศาลมักยกฟ้องในข้อหานี้อยู่เสมอ ๆ เท่าที่ผู้เขียนได้ตรวจค้นคำพิพากษาฎีกามาโดยตลอด ศาลฎีกามักจะไม่ลงโทษจำเลยในความผิดฐานนี้ เช่น ศาลฎีกายกฟ้องจำเลยโดยวินิจฉัยว่าจำเลยเป็นเจ้าของบ้านที่ให้หญิงค้าประเวณีแบ่งรายได้ครึ่งหนึ่งจากหญิงเหล่านั้น จำเลยมีรายได้จากการรับเสื้อผ้าสำเร็จรูปมาขาย ไม่ปรากฏว่าไม่พอดำรงชีพ แม้จำเลยจะได้รับส่วนแบ่งจากหญิงซึ่งค้าประเวณี จำเลยไม่มีความผิดตามมาตรา 286⁷ หรือกรณีนำสืบได้ว่าจำเลยมีอาชีพอื่น เช่น ขายก๋วยเตี๋ยว รับทำรองเท้า หรือ ทำไร่นานา แต่นำสืบได้ว่ารับเงินจากโสเภณี เมื่อศาลฎีกาตีความว่ามีอาชีพอื่นจึงไม่มีความผิดตามมาตรา 286 นี้จึงมีผู้ตั้งคำถามว่า “เราจะยอมให้ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำผิดมาเป็นตัวกำหนดว่าเป็นความผิดตามมาตรา 286 หรือไม่ เช่นนั้นหรือ⁸ และด้วยเหตุนี้อาจแปลได้ว่าศาลฎีกาตีความในทำนองรับรองให้ผู้ที่มิอาชีพอยู่แล้ว เช่น ตำรวจ ทหาร ข้าราชการ นักธุรกิจ หรือแม้แต่คนเก็บสามล้อ สามารถหา “ส่ำไฟ” พิเศษด้วยการเป็นพ่อเล้า แมงดา โดยไม่มีความผิดตามกฎหมาย ทั้ง ๆ ที่การรับรายได้ซึ่งเกิดจากการกระทำอันผิดกฎหมายเป็นความชั่วที่ต้องลงโทษ เป็นเรื่องที่จะต้องต้องให้บุคคลทั้งหลายมีความรังเกียจที่จะรับรายได้อันมิชอบด้วยกฎหมาย โดยเฉพาะที่เบียดเบียนเอามาจากการค้าขายของหญิงโสเภณีจึงจะต้องชอบธรรม⁹ การที่ศาลฎีกาตีความไปในทางที่แคบทำให้จำเลยหลุดพ้นจากการกระทำผิดดังกล่าวแม้ความจริงจะได้ความว่าจำเลยแบ่งรายได้จากหญิงซึ่งค้าประเวณี ผู้เขียนมีความเห็นต่อไปอีกว่าขณะที่มีการร่างกฎหมายมาตรานี้เมื่อปีพ.ศ. 2482 และมีผลบังคับใช้ตอนปีพ.ศ. 2500 เข้าใจว่าในขณะนั้นการค้าประเวณียังไม่มีความสลบซับซ้อน พ่อเล้าหรือแมงดายังคงเป็นไปในลักษณะที่คอยช่วยเหลือหญิงซึ่งค้าประเวณีและแบ่งรายได้เท่านั้น ในที่กลับ บาร์ ผับ หรือสถานอาบอบนวด โรงน้ำชา ยังไม่มีเปิดเหมือนสมัยปัจจุบัน จึงทำให้บทบัญญัติดังกล่าวมุ่งเน้นหรือมีหลักการเพียงแต่ลงโทษบุคคลที่รับ

⁶ โสภณ รัตนากร, “ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี,” วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 25 ฉบับที่ 2 (มิถุนายน 2538) : 234.

⁷ คำพิพากษาฎีกาที่ 2488/2520.

⁸ สุรศักดิ์ ลิขสิทธิ์วัฒนกุล, “ฎีกาวิเคราะห์ : ชาย (หญิง) แมงดา,” วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 13 ฉบับที่ 2 (2526) : 159.

⁹ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, “ฎีกาวิเคราะห์ : การดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี (ม.286),” วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 22 ฉบับที่ 4 (2535) : 617.

รายได้จากหญิงซึ่งค้าประเวณีเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สถานบริการต่าง ๆ ที่แฝงไว้สำหรับการค้าประเวณีเพิ่มจำนวนมากขึ้น พฤติกรรมของผู้ที่เป็น พ่อเล้าหรือแมงคามีวิวัฒนาการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม บทบัญญัติดังกล่าวไม่อาจลงโทษผู้กระทำความผิดได้ ประกอบกับบทบัญญัติที่มีอยู่ในขณะนี้มุ่งที่จะเอาผิดกับบุคคลซึ่งแบ่งรายได้จากการค้าประเวณีเท่านั้น ตามที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นแล้วว่า พฤติกรรมทางเพศของมนุษย์มีความเปลี่ยนแปลงไป ปรากฏว่ามีการค้าประเวณีชายหรือกระเทย ถ้าหากมีการแก้ไขหลักการดังกล่าวขึ้นจะครอบคลุมพฤติกรรมของแมงคาได้ทั้งหมดซึ่งกฎหมายควรลงโทษผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณีโดยเด็ดขาด¹⁰ และกฎหมายฝรั่งเศสได้บัญญัติเอาโทษแก่ผู้รับรายได้หรือให้ความช่วยเหลือจากหญิงโสเภณีด้วย¹¹ โดยไม่มีข้อยกเว้นแม้แต่ลูกซึ่งรับรายได้จากแม่ที่เป็นโสเภณีก็นับว่ามีความผิด การบัญญัติกฎหมายเพื่อลงโทษบุคคลใดจำเป็นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในด้านอื่น ๆ ด้วย เพราะการกระทำบางอย่างผิดศีลธรรมแต่กฎหมายไม่สนใจที่จะเอาโทษ เช่น การมีชู้ แต่การกระทำบางอย่างไม่ผิดศีลธรรมแต่กฎหมายกลับลงโทษ เช่น ความผิดเกี่ยวกับการจรจรรย์หรือความผิดลหุโทษ (ไม่เจตนา ไม่ประมาท) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการกระทำบางอย่างไปกระทบกระเทือนความสงบสุขของประชาชน ถือว่าเป็นปัญหาที่น่าคิดอย่างยิ่ง เพราะการที่รัฐจะบัญญัติกฎหมายเพื่อใช้บังคับในสังคมให้เกิดความสงบสุข จำต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ในสิ่งที่กฎหมายพึงประสงค์จะคุ้มครองและการบัญญัติกฎหมายความผิดฐานต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สิ่งที่มีรูปร่างเป็นวัตถุหรือบุคคล แต่เป็นสภาพที่พึงปรารถนาที่กฎหมายต้องการประกันจากการล่วงละเมิดซึ่งเราเรียกว่า คุณธรรมในทางกฎหมาย (Rechtsgut)¹² โดยที่การบัญญัติกฎหมายจะต้องคำนึงถึงความสมควรกำหนดในการกระทำเช่นนั้นหรือไม่ ถ้าการกระทำเช่นนั้นสมควรกำหนดและเป็นการทำลายคุณธรรมทางกฎหมายแล้ว ผู้กระทำจึงสมควรได้รับโทษนั้น ถ้าหากพิจารณาจากแนวคิดนี้ อาจหาคำตอบได้ว่าเป็นการสมควรหรือยังที่จะเอาผิดกับบุคคลซึ่งรับเงินจากการค้าประเวณีหรือเป็นผู้แสวงหาผลประโยชน์จากการค้าประเวณีโดยไม่มีข้อยกเว้น ถ้าการรับเงินนั้นเป็นการได้มาจากผู้ซึ่งค้าประเวณีหรือหาประโยชน์มาจากการค้าประเวณีโดยไม่มีมูลที่จะอ้างกฎหมายได้โดยชอบ ตลอดจนหามาตรการทางกฎหมายอื่นมาบังคับใช้ เช่น มาตรการการสมคบกันกระทำความผิด หรือความผิดฐานฟอกเงินควบคู่กันไป เพื่อให้การปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

¹⁰ Mueller, Gerhard O.W., Legal Regulation of Sexual Conduct (New York 3, N.Y. : Oceana Publications, Inc., 1961), p.49.

¹¹ ทวีเกียรติ มินะกนิษฐ, "ฎีกาวิเคราะห์ : การดำรงชีพจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี (ม.286)," วารสารนิติศาสตร์ : 618.

¹² คณิต ฒ นคร, ประมวลกฎหมายอาญา : หลักกฎหมายและพื้นฐานการเข้าใจ, พิมพ์ครั้งที่ 5 (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2538), หน้า 266.

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงสภาพปัญหาการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณี โดยเฉพาะประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี

2. เพื่อให้ทราบถึงแนวคิด วัตถุประสงค์ และเจตนารมณ์ของความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีของไทยโดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ

3. เพื่อศึกษาถึงทฤษฎี และแนวความคิดต่าง ๆ ในการนำมาใช้กับความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีให้มีความเหมาะสมมากขึ้น

4. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ให้เหมาะสมกับสภาพของปัญหาการค้าประเวณีในปัจจุบัน พร้อมทั้งหามาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ในการป้องกันและแก้ไขความผิดดังกล่าวต่อไป

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

บทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 286 ความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณียังขาดความเหมาะสมตามสภาพของสังคมในปัจจุบันกล่าวคือเมื่อสังคมมีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว การนำมาตรการทางกฎหมายมาบังคับใช้ควรมีลักษณะที่เหมาะสมทันต่อเหตุการณ์และสภาพของสังคมที่เป็นอยู่ ทั้งนี้เพื่อการบังคับใช้กฎหมายจะได้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ถูกต้อง และเป็นธรรม

1.4 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ศึกษาวิจัยภายในขอบเขตของการบังคับใช้กฎหมายอาญา มาตรา 286 และผลกระทบที่มีต่อกฎหมายอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เช่นพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540 และพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เป็นต้น อันจะนำไปสู่การแบ่งแยกของความรับผิดชอบในทางอาญาของผู้กระทำความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี และแนวทางของกฎหมายต่างประเทศในการบัญญัติกฎหมายความผิดดังกล่าวซึ่งครอบคลุมและมีขอบเขตเพียงใด ทั้งนี้ เพื่อหาหลักเกณฑ์การบังคับใช้กฎหมายให้ถูกต้องชอบธรรมโดยวิเคราะห์จากฐานที่มา แนวความคิดพื้นฐาน และปัญหาการบังคับใช้ในปัจจุบัน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. จะทำให้ทราบและเข้าใจถึงความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณีตามบทบัญญัติที่เป็นอยู่ ว่ามีขอบเขตในการบังคับใช้เพียงใด ตลอดจนการตีความตามแนวทางของศาลฎีกา

2. จะทำให้ทราบถึงการบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าประเวณี หรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ทันต่อสภาพการณ์ในปัจจุบันและบังคับใช้กฎหมายได้อย่างถูกต้องมากขึ้น

3. จะทำให้ทราบถึงแนวทางของการบัญญัติกฎหมายในความผิดฐานดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี เปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศในการตีความครอบคลุมพฤติกรรมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณี ซึ่งจะให้เห็นภาพมากขึ้นกว่ากฎหมายของไทยที่บังคับใช้อยู่

4. จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาทางด้านวิชาการเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว ตลอดจนเพื่อหามาตรการทางกฎหมายอื่น ๆ ที่มีความเหมาะสมเพื่อการป้องกันและปราบปรามบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณีให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย